

PER QUÈ UN GRUP D'HOMES CONTRA LA VIOLÈNCIA MASCLISTA

Miquel Àngel Lladó Ribas

Portaveu del Grup d'Homes contra la Violència Masclista

Basta guaitar cada dia la crònica negra dels diaris per adonar-nos que arreu arreu, sovint ben a prop de ca nostra, un grapat d'éssers com nosaltres només que de diferent sexe pateix en la seva carn el flagell dels maltractaments, sense que aparentment el fet no susciti més alarma social que un titular escarit i la denúncia constant i sistemàtica d'alguns moviments feministes conscienciats amb aquesta problemàtica. I no serà perquè les xifres no parlin per si mateixes: l'any 2004 foren 72 les dones mortes a mans dels seus companys sentimentals -dues d'elles a les Balears, recordem-ho- mentre que en el que duim d'any són ja 7 -una d'elles a les Illes- les víctimes per aquesta violència masclista o de gènere.

Davant d'aquesta i altres realitats on la dona apareix clarament menyspreada i/o discriminada, pensam que ha arribat l'hora que els homes abandonem d'una vegada per totes la nostra més o menys calculada ambigüitat respecte d'aquest tipus

de violència i que apostem per una actitud decididament solidària envers les dones. A la *IV Conferència Internacional sobre la Dona* celebrada a Pequín es va reconèixer de manera inequívoca que **els drets de les dones són drets humans**, i que, per tant, la reivindicació d'aquests drets no és només responsabilitat dels moviments feministes: tots, homes i dones sense exclusió, ens hem de comprometre amb aquesta causa.

*"A l'Àsia, per exemple, 100
milions de dones són víctimes
d'avortaments o infanticidis pel sol
fet de portar una nina al seu
ventre..."*

Som dels qui pens que els drets humans, la pau, l'ecologia, tenen un deute històric amb el feminisme, el qual mai no ha dubtat a l'hora de donar-los el seu suport ferm i explícit. El feminisme, al seu torn, no ha rebut sempre a canvi el mateix suport que ha donat, tal vegada perquè es tracta d'un terme que encara és víctima d'una certa ambigüitat i perquè continua aixecant incomprendibles recels en sectors majoritaris d'homes, fins i tot en aquells més compromesos amb els principis més democràtics. Tot i els avanços que s'han produït en matèria de legislació als països més avançats, aquesta discriminació secular de les dones té, a escala mundial, unes causes ben concretes: una posició devaluada en la majoria dels àmbits del sistema patriarcal (família, treball, economia, política...); una manca d'accés a l'educació, la qual propicia encara grans bosses d'analfabetisme femení; una incapacitat consagrada en els codis civils; una dependència de les figures del pare i l'espòs, i una concepció de privadesa en tot allò que fa referència als maltractaments.

Certament, i en relació amb aquest darrer punt, molts de governs, com es va posar de manifest a l'esmentada cimera de Pequín, continuen considerant aquests assumptes com a meres "qüestions de dones". La situació, pel que fa a la vulneració dels drets de la dona, és especialment greu en els països anomenats del Tercer Món o en vies de desenvolupament. A l'Àsia, per exemple, 100 milions de dones són víctimes d'avortaments o infanticidis pel sol fet de portar una nina al seu ventre, mentre que a l'Àfrica cada any dos milions de preadolescents pateixen la mutilació dels seus òrgans genitals en una pràctica salvatge, emparada per una mescla impenetrable de tradició i religió. A l'Índia, 6.000 dones moren a l'any perquè les seves respectives famílies polítiques consideren la seva dot insuficient. A Kuwait, un país on les potències occidentals despleguen sospitosament tot el seu formidable potencial bèl·lic per defensar, en paraules dels seus dirigents, un nou ordre mundial, les dones encara no voten...

Tampoc no sembla que el progrés i el desenvolupament econòmic hagin tengut sempre com a contrapartida un reconeixement explícit dels drets de les dones. Si hem de fer cas d'un estudi del Parlament Europeu sobre la matèria, el problema de

la violència domèstica afecta una de cada 25 dones, mentre que es xifra en 41 milions el nombre d'europaus que coneixen de prop un cas de maltractaments. El més preocupant de l'estudi, amb tot, és el fet que un 46,1% de les persones enquestades atribueix aquest tipus de violència "a les provocacions de la dona". No ens enganyem: la imatge de la dona com un ésser pèrfid capaç de totes les crueltats i subtileteses continua encara ben viva en el substrat misogin de la nostra societat, fins i tot en mentalitats de caire progressista. És freqüent sentir homes que, en parlar d'aquestes qüestions, afirmen sense ruboritzar-se que la dona exerceix un maltractament de caire psicològic envers l'home, com si en el fons pretenguessin justificar d'alguna manera la desproporcionada violència de la qual són objecte per part dels seus agressors. I això per no parlar de les associacions d'homes que darrerament s'han constituït per defensar el que diuen que són els seus drets davant el que consideren un autèntic motí femení, una revolució que amenaça amb dinamitar els fonaments del patriarcat que durant tants d'anys els ha donat cobertura i privilegis.

"...denunciar la violència contra les dones no és només un deure cívica, sinó una obligació ètica."

Ibsen va afirmar, en un moment donat: "La nostra societat és masculina, i fins que no hi entri la dona no serà humana". Els homes hi tenim molt a fer i molt a guanyar, amb aquest canvi. Si som capaços de reconciliar-nos amb el gènere femení, d'abandonar vells clixés i prejudicis, haurem fet una definitiva passa endavant cap a la igualtat en drets entre homes i dones. En aquest sentit, denunciar la violència contra les dones no és només un deure cívica, sinó una obligació ètica. De la mateixa manera que al llarg de la història de la humanitat hem denunciat calamitats com ara el racisme o l'esclavitud, cal ara que prenguem consciència que la violència masclista és l'expressió d'una forma de terrorisme que afecta directament la convivència entre homes i dones. De passada, posarem els fonaments per a una democràcia sòlida i real, basada en la igualtat, el diàleg i el respecte mutu. Pensem-hi, encara que sigui per uns instants. No és poc i, insistesc, tenim molt a guanyar-hi. ■